Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

23. travnja 2026.*

„Žalba – Javna služba – Primici od rada – Naknada za uzdržavano dijete – Članak 2. Priloga VII. Pravilniku o osoblju za dužnosnike Europske unije – Pretpostavke za odobravanje – Ukidanje prava na naknadu – Povrat preplaćenih iznosa na temelju članka 85. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije – Tužba za poništenje – Članak 91. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije – Iskrivljavanje – Ocjena zakonitosti akta na dan njegova donošenja – Retroaktivni učinak presude koju je donio nacionalni sud – Pravomoćnost”

U predmetu C-882/24 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 19. prosinca 2024.,

AL, kojeg zastupa R. Crăciun, *avocate*,

žalitelj,

a druga stranka u postupku je:

Europska komisija, koju zastupaju T. S. Bohr i L. Hohenecker, u svojstvu agenata,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: F. Biltgen, predsjednik vijeća, I. Ziemele, A. Kumin, S. Gervasoni (izvjestitelj) i M. Bošnjak, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 20. studenoga 2025.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

1 Svojom žalbom osoba AL zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 10. travnja 2024., AL/Komisija (T-50/22, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2024:220), kojom je taj sud odbio njezinu tužbu za poništenje odluke Europske komisije od 22. listopada 2021. u dijelu u kojem se njome nalaže povrat određenih iznosa isplaćenih u okviru naknada za njezinu majku i troje uzdržavane djece (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

Činjenično stanje

2 Okolnosti spora izložene su u točkama 2. do 13. pobijane presude na sljedeći način:

„2. Tužitelj je [bio] dužnosnik u Glavnom tajništvu Vijeća Europske unije od 1. prosinca 2007.

3. Nakon što je tužitelj podnio zahtjev, između 2009. i 2019. dodijeljene su mu različite naknade jer su njegova majka i tri druge osobe izjednačene s uzdržavanom djecom u smislu članka 2. stavka 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju).

4. Vijeće je 13. svibnja 2019., na temelju članka 2. stavka 2. Pravilnika o osoblju, donijelo Odluku (EU) 2019/792 kojom se Europskoj komisiji – Uredu za upravljanje individualnim materijalnim pravima i njihovu isplatu (PMO) – povjerava izvršavanje određenih ovlasti dodijeljenih tijelu za imenovanje i tijelu ovlaštenom za sklapanje ugovorâ o radu (SL 2019., L 129, str. 3.).

5. Europski ured za borbu protiv prijevara (OLAF) obavijestio je tužitelja 22. srpnja 2020. da se protiv njega vodi istraga pokrenuta krajem 2016. u vezi s mogućom prijevarom u odnosu na njegovu izjavu o sastavu njegove obitelji i uvjete pod kojima je ostvario odgovarajuće obiteljske naknade i zahtjeve za dobivanje odgovarajućih obiteljskih naknada.

6. OLAF je u prosincu 2020. obavijestio tužitelja da je istraga iz točke 5. ove presude završena. Usto, OLAF je tužitelju i Glavnom tajništvu Vijeća dostavio konačno izvješće o istrazi koja se odnosi na tužitelja kao i dvije preporuke. Prva se odnosila na povrat iznosa za koje je OLAF smatrao da su neopravdano isplaćeni tužitelju na temelju navedenih naknada, a druga na pokretanje stegovnog postupka.

7. Tijelo za imenovanje Vijeća (u daljnjem tekstu: tijelo za imenovanje) odlučilo je 10. veljače 2021., u skladu s odredbama članka 3. Priloga IX. Pravilniku o osoblju, pokrenuti stegovni postupak protiv tužitelja.

8. Obaviješću od 3. ožujka 2021. Komisijin Ured za upravljanje individualnim materijalnim pravima i njihovu isplatu (PMO) obavijestio je tužitelja da će mu, nakon OLAF-ovih preporuka, biti naložen povrat neopravdano plaćenih iznosa, u ukupnom iznosu od 142 824,71 eura bez kamata, i da ima mogućnost podnijeti svoja očitovanja o toj odluci u roku od petnaest dana od njezine dostave. Dana 19. ožujka 2021. tužitelj je podnio svoja očitovanja PMO-u.

9. Odlukom od 22. ožujka 2021. PMO je obavijestio tužitelja da je, uzimajući u obzir OLAF-ovo završno izvješće i nakon analize njegovih očitovanja, odlučio provesti obavijest od 3. ožujka 2021. i izdati odgovarajući nalog za povrat u skladu s člankom 85. Pravilnika o osoblju koji se odnosi na povrat preplaćenih iznosa. Konkretno, naložen je povrat iznosa isplaćenih naknada:

   – za tužiteljevu majku, što se tiče razdoblja od 1. listopada 2009. do 30. rujna 2015., kao što je to odlučeno u odluci od 22. ožujka 2021., u dijelu u kojem se ona ne može izjednačiti s uzdržavanim djetetom u smislu članka 2. stavka 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju i jer je tužitelj namjerno doveo upravno tijelo u zabludu na temelju članka 85. drugog stavka Pravilnika o osoblju time što prilikom zahtjeva za naknadu o kojem je riječ nije prijavio vojnu mirovinu na koju je imao pravo;

   – za dvoje tužiteljeve uzdržavane djece (u daljnjem tekstu: A i B), kojima je bio tetak po ženidbi i koja su kod njega smještena u udomiteljsku obitelj u razdoblju od 1. kolovoza 2010. do 31. srpnja 2013. za jedno i od 1. kolovoza 2010. do 31. ožujka 2013. za drugo, kao što je to odlučeno u odluci od 22. ožujka 2021., zbog pravnog nestanka odnosa povezanog sa smještajem u udomiteljsku obitelj, uzimajući u obzir odluku rumunjskih tijela za zaštitu djece od 30. siječnja 2013. kojom su okončane mjere smještaja u tužiteljevu udomiteljsku obitelj [(u daljnjem tekstu: nacionalna odluka o okončanju smještaja u udomiteljsku obitelj)]. Usto, tužitelj je namjerno doveo upravu u zabludu u smislu članka 85. drugog stavka Pravilnika o osoblju u pogledu okončanja razdoblja smještaja dvoje djece;

   – za tužiteljevu posvojenu kćer (u daljnjem tekstu: C), za koju je ishodio odluku rumunjskog suda od 16. travnja 2019. u pogledu razdoblja od 1. ožujka 2019. do 31. siječnja 2021., i prestanak isplate naknada od 1. veljače 2021., kao što je to odlučeno u odluci od 22. ožujka 2021., zbog toga što tužitelj nije podnio dokaz o stvarnom uzdržavanju osobe C.

10. Tužitelj je 22. lipnja 2021. podnio žalbu na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju protiv odluke od 22. ožujka 2021.

11. Nakon stegovnog postupka tijelo za imenovanje Vijeća donijelo je 27. rujna 2021. sankciju udaljavanja s radnog mjesta u odnosu na tužitelja u skladu s člankom 9. stavkom 1. točkom (h) Priloga IX. Pravilniku o osoblju.

12. Glavni direktor za ljudske resurse i sigurnost Komisije donio je 22. listopada 2021. [spornu odluku].

13. Potonjom odlukom je Komisijin glavni direktor za ljudske resurse i sigurnost djelomično odbio žalbu koju je tužitelj podnio protiv odluke od 22. ožujka 2021., pri čemu je i dalje smatrao da treba prestati isplaćivati obiteljske naknade koje je primao za osobu C i naložiti povrat više obiteljskih naknada koje je tužitelj primao. Međutim, navedena žalba prihvaćena je u pogledu naknada koje je tužitelj primao za osobe A i B u razdoblju od 1. kolovoza 2010. do 29. siječnja 2013.”

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

3 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 21. siječnja 2022. žalitelj, osoba AL, pokrenuo je postupak iz točke 1. ove presude.

4 U prilog zahtjevu iz te tužbe žalitelj je istaknuo pet tužbenih razloga, od kojih se prvi temelji na povredi članaka 4., 5., 9. i 10. Odluke Vijeća od 29. travnja 2004. o donošenju općih provedbenih odredbi o osobi koju se smatra uzdržavanim djetetom (u daljnjem tekstu: OPO), drugi na povredi članka 85. Pravilnika o osoblju i pogrešci u ocjeni u pogledu naknade isplaćene za njegovu majku, koja je izjednačena s uzdržavanim djetetom, treći na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja i načela dobre uprave, četvrti na povredi članka 85. Pravilnika o osoblju i pogrešci u ocjeni naknade za uzdržavano dijete koja se isplaćuje za osobe A i B i peti na povredi članka 85. Pravilnika o osoblju i pogrešci u ocjeni naknade za uzdržavano dijete koja se isplaćuje za osobu C.

5 Pobijanom je presudom Opći sud odbio tužbu u cijelosti.

Zahtjevi stranaka

6 Žalitelj u žalbi od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu;

– poništi spornu odluku u dijelu u kojem se njome djelomično odbija žalba koju je žalitelj podnio protiv odluke od 22. ožujka 2021. i

– naloži Komisiji snošenje vlastitih troškova te žaliteljevih troškova.

7 Komisija od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbu i

– naloži žalitelju snošenje svih troškova.

O žalbi

8 U prilog svojoj žalbi žalitelj ističe tri žalbena razloga, od kojih se prvi temelji na pogrešnoj primjeni OPO-a, drugi na iskrivljavanju činjenica i povredi načela usporednosti oblika, a treći na nepostojanju sudskog nadzora.

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

9 Žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 50. i 51. pobijane presude u svojem odgovoru na prvi tužbeni razlog prvostupanjske tužbe pogrešno primijenio OPO time što je presudio da teret koji je žalitelj snosio za uzdržavanje svoje majke treba izračunati tako da se ne odbiju samo njezini prihodi i najamna vrijednost nekretnine koja joj pripada, nego i doprinos druge osobe njezinu

uzdržavanju i prihodi koje je žalitelj ostvario od svoje vojne mirovine. Naime, potonja dva smanjenja ne bi se trebala provesti na temelju članka 5. stavka 1. OPO-a, koji se strogo odnosi na odbitak prihoda uzdržavane osobe, nego na temelju članka 9. OPO-a. Ta je pogreška navela Opći sud da potvrdi pogrešan izračun uprave.

10 Taj izračun također treba ispraviti kako bi se uzela u obzir odluka od 29. svibnja 2024. kojom je Tribunalul București (Viši sud u Bukureštu, Rumunjska) naložio žaliteljevoj majci da vrati svoju starosnu mirovinu za razdoblje od 1. studenoga 2007. do 1. svibnja 2023. Stoga se iznos te mirovine nije trebao odbiti od tereta koji je žalitelj snosio za uzdržavanje svoje majke.

11 Komisija zahtijeva da se žalbeni razlog odbije.

Ocjena Suda

12 Kao prvo, žalitelj prigovara Općem sudu da je smatrao da je Komisija pravilno primijenila članak 5. stavak 1. OPO-a time što je od tereta uzdržavanja njegove majke odbila doprinos druge osobe njezinu uzdržavanju i vojnu mirovinu koju je primao, iako su ti iznosi trebali biti odbijeni na temelju članka 9. OPO-a.

13 Međutim, iz točke 50. pobijane presude proizlazi da je taj prigovor neosnovan. Naime, Opći sud je u toj točki izričito naveo da je Komisija odbila doprinos druge osobe uzdržavanju žaliteljeve majke na temelju članka 6. OPO-a i da su žaliteljevi neto prihodi koji odgovaraju njegovoj vojnoj mirovini odbijeni na temelju članka 9. OPO-a.

14 Kao drugo, valja podsjetiti na to da je žalba ograničena na pitanja prava, pri čemu je isključena svaka ocjena činjenica, osim u slučaju njihova iskrivljavanja, i da utvrđenje iskrivljavanja isključuje upotrebu novih dokaza koji nisu podneseni Općem sudu (vidjeti u tom smislu presude od 18. srpnja 2007., Industrias Químicas del Vallés/Komisija, C-326/05 P, EU:C:2007:443, t. 60. i od 30. svibnja 2017., Safa Nicu Sepahan/Vijeće, C-45/15 P, EU:C:2017:402, t. 76.).

15 Iz toga slijedi da se žalitelj u prilog svojoj žalbi ne može pozvati na presudu Tribunalula București (Viši sud u Bukureštu, Rumunjska), donesenu 29. svibnja 2024., nakon objave pobijane presude.

16 Međutim, iako je tom presudom, kojom je, prema žaliteljevu mišljenju, njegovoj majci naloženo da vrati svoju starosnu mirovinu za razdoblje od 1. studenoga 2007. do 1. svibnja 2023., retroaktivno izmijenjen prihod te osobe koju uzdržava, ona može predstavljati novi element koji može izmijeniti izračun naknada koje se žalitelju isplaćuju na ime troškova uzdržavanja njegove majke tijekom navedenog razdoblja. Na potonjem je da se, ako smatra da je to osnovano, na nju pozove u prilog zahtjevu za reviziju sporne odluke.

17 Iz prethodno navedenog proizlazi da prvi žalbeni razlog treba odbiti.

Drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

18 Žalitelj tvrdi da je u točkama 100. i 101. pobijane presude Opći sud počinio tri pogreške koje se tiču prava u svojem odgovoru na četvrti tužbeni razlog njegove tužbe u prvostupanjskom postupku. Stoga je taj žalbeni razlog podijeljen na tri dijela.

19 Prvim dijelom svojeg drugog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da taj sud nije uzeo u obzir presudu Tribunalula București (Viši sud u Bukureštu) od 16. svibnja 2022. (u daljnjem tekstu: presuda Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022.), čija je preslika ipak priložena njegovoj replici. Time što je u točki 100. pobijane presude utvrdio da je „pred rumunjskim sudovima u tijeku postupak protiv odluke kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj", Opći sud iskrivio je činjenice jer je morao znati da je navedenom presudom Tribunalul București (Viši sud u Bukureštu) završio postupak i proglasio „apsolutnu ništavost" nacionalne odluke kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj.

20 Drugim dijelom tog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je utvrdio da je nacionalna odluka kojom se okončava smještaj proizvodila pravne učinke od siječnja 2013. Naime, presudom Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022. utvrđena je apsolutna *ex tunc* ništavost te odluke. Usto, taj je sud presudio da je mjera smještaja u udomiteljsku obitelj prestala 13. svibnja 2014. za osobu A i 28. srpnja 2013. za osobu B, sa svim pravnim posljedicama koje to podrazumijeva.

21 Trećim dijelom navedenog žalbenog razloga žalitelj ističe da je Opći sud povrijedio načelo usporednosti oblika time što je u točki 101. pobijane presude presudio da nije važno je li naknada za uzdržavanje osoba A i B dodijeljena na temelju konzularnih dokumenata ili odluke o smještaju u udomiteljsku obitelj od 28. srpnja 2010. Budući da je ta naknada dodijeljena i obnovljena na temelju konzularnih izjava, žalitelj tvrdi da se ona mogla povući samo na temelju konzularnih dokumenata, a ne na temelju nacionalne odluke kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj.

22 Komisija ističe, kao prvo, da se, na temelju ustaljene sudske prakse, zakonitost pobijanog akta mora ocjenjivati s obzirom na činjenične i pravne elemente koji su postojali na dan kada je akt donesen. U tu svrhu treba uzeti u obzir samo elemente koji su Komisiji mogli biti poznati u okviru upravnog postupka. Slijedom toga, Opći sud ispravno nije uzeo u obzir presudu Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022., koja je donesena nakon sporne odluke. Time što je kao temelj za odlučivanje, kao što je to trebao, uzeo dan donošenja te odluke, 22. listopada 2021. Opći sud nije iskrivio činjenice time što je u točki 100. pobijane presude naveo da je pred rumunjskim sudovima u tijeku postupak povodom tužbe protiv nacionalne odluke kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj.

23 Kao drugo, Komisija smatra da Opći sud nije počinio ni pogrešku koja se tiče prava time što je zaključio da je nacionalna odluka kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj proizvodila pravne učinke od siječnja 2013. jer 22. listopada 2021., na dan donošenja sporne odluke, ta nacionalna odluka još nije bila poništena.

24 Kao treće, točka 101. pobijane presude nije zahvaćena nikakvom pogreškom koja se tiče prava. Žalitelj ni na koji način nije potkrijepio svoje upućivanje na načelo usporednosti oblika. U svakom slučaju, nacionalna odluka kojom se okončava smještaj opravdava povrat naknada koje su neopravdano isplaćene za preuzimanje brige o dvoje djece nakon te odluke, neovisno o dokumentima korištenima za dobivanje tog povrata.

Ocjena Suda

25 Prvim i drugim dijelom drugog žalbenog razloga, koje valja ispitati zajedno, žalitelj tvrdi da je Opći sud iskrivio činjenice o kojima je riječ u sporu time što u točki 100. pobijane presude nije uzeo u obzir presudu Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022., čiju je presliku dostavio Općem sudu u prilogu svojoj replici.

26 Valja podsjetiti na to da je, u skladu s člankom 256. stavkom 1. drugim podstavkom UFEU-a i člankom 58. prvim stavkom Statuta Suda Europske unije, žalba ograničena na pitanja prava. Posljedično, Opći sud jedini je nadležan za utvrđivanje i ocjenu relevantnih činjenica i dokaza koji su mu podneseni. Ocjena tih činjenica i dokaza stoga ne predstavlja, osim u slučaju njihova iskrivljavanja, pravno pitanje koje je kao takvo podložno nadzoru Suda u okviru žalbe (presuda od 1. kolovoza 2025., Francuska i Komisija/CWS Powder Coating i dr., C-71/23 P i C-82/23 P, EU:C:2025:601, t. 66.). Iskrivljavanje mora biti jasno vidljivo iz dokumenata, bez potrebe novog ocjenjivanja činjenica i dokaza (presuda od 1. kolovoza 2025., Francuska i Komisija/CWS Powder Coating i dr., C-71/23 P i C-82/23 P, EU:C:2025:601, t. 67.).

27 Presudom od 16. svibnja 2022., koju je žalitelj podnio u prilogu svojoj replici pred Općim sudom, Viši sud u Bukureštu konačno je poništio nacionalnu odluku kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj.

28 Međutim, Opći sud potvrdio je, kao prvo, u točki 100. pobijane presude, „da je pred rumunjskim sudovima u tijeku postupak protiv [nacionalne odluke kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj]”, iako očito nije mogao zanemariti da je ta odluka poništena, s obzirom na to da je presuda Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022. podnesena u postupku.

29 Kao drugo, Opći sud je u istoj točki pobijane presude presudio da je navedena odluka „stvarno proizvodila pravne učinke od siječnja 2013.”, iako je bilo očito da treba smatrati da ista odluka nikada nije proizvodila pravne učinke, nakon presude Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022.

30 Iz prethodno navedenog proizlazi da je ocjena činjenica o kojima je riječ u sporu iz točke 100. pobijane presude očito pogrešna.

31 Međutim, Komisija ističe da je Opći sud, kako bi ocijenio zakonitost sporne odluke, pravilno postupio na dan donošenja te odluke i stoga nije morao uzeti u obzir naknadno donesenu presudu.

32 Točno je da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, zakonitost pobijanog akta mora ocjenjivati s obzirom na činjenične i pravne elemente koji su postojali na dan donošenja akta (presude od 7. veljače 1979., Francuska/Komisija, 15/76 i 16/76, EU:C:1979:29, t. 7.; od 15. travnja 2010., Gualtieri/Komisija, C-485/08 P, EU:C:2010:188, t. 26. i od 4. listopada 2024., García Fernández i dr./Komisija i SRB, C-541/22 P, EU:C:2024:820, t. 327.)

33 Međutim, kao što je to nezavisni odvjetnik u biti naveo u točkama 50. do 55. svojeg mišljenja, ne može se valjano tvrditi da presuda Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022. nije bila element koji je postojao na dan donošenja sporne odluke, a da se pritom ne povrijedi retroaktivni doseg te presude.

34 Naime, poništenjem, s *ex tunc* učinkom, nacionalne odluke kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj, navedenom je presudom ta odluka uklonjena iz pravnog poretka *ab initio* i ponovno je uspostavljeno ranije pravno stanje, kakvo je postojalo prije donošenja navedene odluke, odnosno smještaj osoba A i B u udomiteljsku obitelj kod žalitelja.

35 Slijedom toga, Opći sud iskrivio je pravno stanje djece A i B u pogledu osobe AL na dan donošenja sporne odluke, time što je presudio da je nacionalna odluka kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj proizvela pravne učinke time što je okončala smještaj osoba A i B u udomiteljsku obitelj, iako je ta odluka poništena presudom Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022.

36 Iako Komisija također tvrdi da je Opći sud trebao uzeti u obzir samo elemente za koje je mogla znati u okviru upravnog postupka, valja naglasiti da takvo načelno ograničenje nadzora zakonitosti koji provodi sud Unije ne proizlazi iz sudske prakse Suda.

37 Suprotno tomu, potonji je pojasnio da se doseg nadzora zakonitosti predviđenog člankom 263. UFEU-a u određenim slučajevima može proširiti na sve elemente koje su žalitelji naveli, prije ili nakon donošenja odluke, ranije u okviru upravnog postupka ili pak prvi put u okviru postupka pred Općim sudom, ako su ti elementi važni za nadzor zakonitosti pobijane odluke na dan njezina donošenja (vidjeti po analogiji presudu od 21. siječnja 2016., Galp Energía España i dr./Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, t. 72. i navedenu sudsku praksu).

38 To je rješenje primjenjivo u ovom slučaju. Naime, s jedne strane, kao što to proizlazi iz sudske prakse Suda, cilj predsudskog postupka predviđenog člankom 91. Pravilnika o osoblju jest omogućiti i potaknuti mirno rješavanje spora koji je nastao između dužnosnika i uprave, a ne strogo i definitivno ograničiti eventualni sudski postupak, pod uvjetom da se tužbom ne mijenja ni pravni temelj ni predmet žalbe (vidjeti u tom smislu presude od 7. svibnja 1986., Rihoux i dr./Komisija, 52/85, EU:C:1986:199, t. 12. i od 29. siječnja 2026., PB/SRB, C-727/23 P, EU:C:2026:58, t. 50.).

39 S druge strane, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točkama 70. i 71. svojeg mišljenja, u kontekstu članka 85. Pravilnika o osoblju, žalba omogućuje, među ostalim, upravi da dobije pojašnjenja o uvjetima primjene tog članka i tako izbjegne pokretanje sudskog postupka. Međutim, zahtijevati da se žalitelj ponovno obrati upravi kako bi se pred Općim sudom mogao pozvati na presudu kojom se utvrđuju činjenice koje su postojale na dan donošenja sporne odluke bilo bi protivno tom cilju.

40 Iz prethodno navedenog proizlazi da prvi i drugi dio drugog žalbenog razloga treba prihvatiti.

41 Trećim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelj prigovara Općem sudu da je u točki 101. pobijane presude povrijedio načelo usporednosti oblika time što je presudio da je tijelo za imenovanje moglo zakonito odlučiti ukinuti naknadu za uzdržavanje osoba A i B na temelju nacionalne odluke kojom se okončava smještaj u udomiteljsku obitelj, iako je tu naknadu tijelo za imenovanje dodijelilo i obnovilo na temelju konzularnih dokumenata.

42 Međutim, članak 2. stavak 1. Priloga VII. Pravilniku o osoblju pravo na naknadu za uzdržavano dijete uvjetuje samo materijalnim uvjetom, odnosno stvarnim uzdržavanjem jednog djeteta ili više djece, i ne zahtijeva da se odluka o dodjeli te naknade donese na temelju određene dokumentacije. Slijedom toga, ni donošenje odluke o povlačenju te naknade nije predmet takvog zahtjeva.

43 U tim je okolnostima Opći sud u točki 101. pobijane presude pravilno presudio da za zakonitost povrata naknada isplaćenih za uzdržavanje osoba A i B nije relevantno na temelju kojih dokumenata su te naknade dodijeljene.

44 Iz navedenog slijedi da treći dio drugog žalbenog razloga treba odbiti.

Treći žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

45 Žalitelj tvrdi da točka 120. pobijane presude naglašava činjenicu da Opći sud nije proveo nepristran i djelotvoran sudski nadzor dokaza koje je podnio o stvarnim troškovima kako bi osigurao uzdržavanje osobe C.

46 Kako bi podnio dokaz o tom uzdržavanju, žalitelj je tijekom upravnog postupka tijelu za imenovanje proslijedio sve izvatke svojeg bankovnog računa kako bi dokazao izvršene prijenose, kao i one bankovnog računa osobe C u kojima su navedeni prijenosi koje je primila od njega. Tijekom tog postupka tijelo za imenovanje zatražilo je pak potpuno otkrivanje bankovnog računa osobe C kako bi utvrdilo je li naknada za uzdržavano dijete korištena isključivo i stvarno kako bi se osiguralo uzdržavanje tog djeteta. Međutim, žalitelj nije udovoljio tom zahtjevu, s obzirom na to da osoba C, koja je postala punoljetna, nije pristala na otkrivanje tih informacija.

47 Kako bi se uklonile dvojbe tijela za imenovanje u pogledu toga da osoba C nije koristila svoj račun ili u pogledu toga je li osoba C eventualno vratila naknade na žaliteljev račun, potonji je, nakon što je ishodio suglasnost osobe C, svojoj tužbi u prvostupanjskom postupku priložio tražene bankovne izvatke. Iz toga jasno proizlazi da je osoba C sama koristila naknade i da s njezina računa na žaliteljev račun nije izvršena nikakva isplata.

48 Međutim, Opći sud je u točki 120. pobijane presude presudio da „izvaci bankovnog računa osobe C nisu dovoljan dokaz da bi se dokazalo da je žalitelj stvarno uzdržavao osobu C”, a da pritom nije potkrijepio to utvrđenje niti naveo što je dovoljan dokaz o postojanju tog uzdržavanja.

49 Žalitelj podsjeća na to da sudski nadzor koji Opći sud provodi u području upravnih akata obuhvaćenih Pravilnikom o osoblju mora pomiriti diskrecijsku ovlast institucija Europske unije sa zaštitom prava članova osoblja, osiguravajući da odluke koje utječu na pojedince budu propisno obrazložene i proporcionalne.

50 Komisija zahtijeva da se žalbeni razlog odbije.

Ocjena Suda

51 Trećim žalbenim razlogom žalitelj osporava ocjenu Općeg suda iz točke 120. pobijane presude dodatnih dokaza o njegovu stvarnom uzdržavanju osobe C koje je dostavio u prilogu svojoj tužbi u prvostupanjskom postupku. Nedostatno obrazloženje te ocjene pokazuje da Opći sud nije proveo nepristran i djelotvoran sudski nadzor tih dokaza.

52 Opći sud je u toj točki presudio da „s obzirom na sumnje koje je Komisija izrazila u spornoj odluci, izvaci bankovnog računa osobe C nisu dovoljan dokaz za dokazivanje žaliteljeva stvarnog uzdržavanja osobe C”.

53 Valja utvrditi da se na temelju tog obrazloženja teško može shvatiti kako sumnje koje je Komisija istaknula u spornoj odluci, iako ta institucija još nije znala za izvatke bankovnog računa o kojima je riječ, mogu dovesti u pitanje dokaznu vrijednost tih dokumenata.

54 Međutim, valja istaknuti da je Opći sud ocjenu dokazne vrijednosti izvadaka bankovnog računa osobe C iz točke 120. pobijane presude proveo samo podredno, kao što to izričito naglašava upotreba izraza „u svakom slučaju” na početku te točke. To potvrđuje činjenica da je Opći sud u točki 119. pobijane presude već zauzeo stajalište o spornim izvacima bankovnog računa osobe C.

55 U toj točki pobijane presude Opći sud opravdao je, razlozima različitima od onih navedenih u točki 120. iste presude, svoje odbijanje uzimanja u obzir izvadaka bankovnog računa osobe C koji su podneseni tijekom postupka.

56 U tom je pogledu podsjetio na to da je žalitelj tijekom upravnog postupka odbio dostaviti izvatke bankovnog računa koje je priložio svojoj tužbi. Naime, presudio je, s jedne strane, da se uprava mora osloniti na činjenične elemente kojima raspolaže kako bi ocijenila stvarno uzdržavanje i donijela odluku o naknadi o kojoj je riječ i da, s druge strane, može zatražiti dodatne informacije od žalitelja, koji je bio dužan dokazati stvarno uzdržavanje osobe C.

57 Usto, kad je riječ o točki pobijane presude koja se pobija trećim žalbenim razlogom, valja podsjetiti na to da iz članka 256. stavka 1. drugog podstavka UFEU-a i članka 58. prvog stavka Statuta Suda Europske unije te članka 168. stavka 1. točke (d) i članka 169. stavka 2. Poslovnika Suda proizlazi da se u žalbi moraju precizno navesti osporavane točke presude čije se ukidanje zahtijeva te pravni argumenti koji posebno podupiru taj zahtjev (presuda od 18. prosinca 2025., Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, t. 54.)

58 Međutim, treći žalbeni razlog ne sadržava nikakvo pobijanje ocjena iz točke 119. pobijane presude ni njihova obrazloženja. Slijedom toga, taj žalbeni razlog treba ocijeniti na način da se odnosi samo na točku 120. pobijane presude.

59 Stoga žaliteljeva argumentacija nije dovoljna da bi se dokazalo da Opći sud nije proveo nepristran i djelotvoran sudski nadzor nad dodatnim dokazima o stvarnom uzdržavanju osobe C priloženima tužbi niti da je nedovoljno obrazložio svoje odbijanje tih dokaza.

60 Iz toga slijedi da je ta argumentacija bespredmetna i da stoga treći žalbeni razlog treba odbiti.

61 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da treba prihvatiti samo prvi i drugi dio drugog žalbenog razloga. Budući da su ta dva dijela usmjerena protiv odgovora Općeg suda na četvrti tužbeni razlog, pobijanu presudu valja ukinuti u dijelu u kojem je njome odbijen taj četvrti tužbeni razlog, a žalbu u preostalom dijelu odbiti.

Tužba pred Općim sudom

62 U skladu s člankom 61. prvim stavkom Statuta Suda Europske unije Sud može, u slučaju ukidanja odluke Općeg suda, vratiti predmet na odlučivanje Općem sudu ili sam konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta.

63 U ovom slučaju Sud može konačno odlučiti o ovom sporu jer stanje postupka to dopušta.

64 Kao što to proizlazi iz točke 61. ove presude, djelomično ukidanje pobijane presude koje je donio Sud dovodi u pitanje potonju presudu samo u dijelu u kojem je njome odbijen četvrti tužbeni razlog iz tužbe u prvostupanjskom postupku. Slijedom toga, predmet spora koji je i dalje pokrenut pred Sudom nakon tog poništenja sada je ograničen na osporavanje sporne odluke izneseno u tom četvrtom tužbenom razlogu (vidjeti po analogiji presudu od 1. srpnja 2008., Chronopost i La Poste/UFEX, C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, t. 138. i 139.).

65 Četvrtim tužbenim razlogom, kako je dopunjen u njegovoj replici, žalitelj tvrdi, među ostalim, da, s obzirom na presudu Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022., kojom je poništena nacionalna odluka o okončanju smještaja u udomiteljsku obitelj kojom su rumunjska tijela za zaštitu djece ukinula mjeru smještaja djece A i B u udomiteljsku obitelj kod njega, Komisija od njega nije mogla zatražiti povrat naknada koje je primio na temelju preuzimanja brige o osobi A za razdoblje od 1. veljače 2013. do 31. srpnja 2013. i na temelju preuzimanja brige o osobi B za razdoblje od 1. veljače 2013. do 31. ožujka 2013.

66 Kao prvo, u točki 34. ove presude navedeno je da na temelju presude Višeg suda u Bukureštu od 16. svibnja 2022. treba smatrati da su djeca A i B ostala smještena u udomiteljsku obitelj kod žalitelja nakon 30. siječnja 2013.

67 Kao drugo, iz te pravomoćne presude proizlazi da je smještaj u udomiteljsku obitelj kod žalitelja okončan 13. svibnja 2014. za osobu A, a za osobu B 28. srpnja 2013.

68 Stoga je Komisija neosnovano naložila povrat obiteljskih naknada isplaćenih žalitelju na ime preuzimanja brige o osobi A od 1. veljače 2013. do 31. srpnja 2013. i na ime preuzimanja brige o osobi B od 1. veljače 2013. do 31. ožujka 2013.

69 Spornu odluku stoga treba poništiti u tom dijelu.

Troškovi

70 U skladu s člankom 184. stavkom 2. Poslovnika Suda, kad je žalba osnovana i Sud sâm konačno odluči u sporu, Sud odlučuje o troškovima.

71 U skladu s člankom 138. tog poslovnika, koji se na temelju njegova članka 84. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak:

„1. Stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

2. Ako više stranaka ne uspije u postupku, Sud odlučuje o podjeli troškova.

3. Ako stranke djelomično uspiju u svojim zahtjevima, svaka stranka snosi vlastite troškove. Međutim, ako se to čini opravdanim u danim okolnostima, Sud može odlučiti da, osim vlastitih troškova, jedna stranka snosi i dio troškova druge stranke.”

72 U ovom slučaju, s obzirom na to da je osoba AL postavila zahtjev da se Komisiji naloži snošenje troškova i da ona djelomično nije uspjela u postupku, potonjoj valja naložiti da, osim vlastitih troškova, snosi i polovicu troškova osobe AL povezanih s prvostupanjskim i žalbenim postupkom.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Presuda Općeg suda Europske unije od 10. travnja 2024., AL/Komisija (T-50/22, EU:T:2024:220), poništava se u dijelu u kojem je odbijen četvrti tužbeni razlog iz prvostupanjskog postupka.**

2. **Žalba se odbija u preostalom dijelu.**

3. **Odluka Europske komisije od 22. listopada 2021. poništava se u dijelu u kojem se njome nalaže povrat obiteljskih naknada isplaćenih osobi AL na ime preuzimanja brige o osobi A od 1. veljače 2013. do 31. srpnja 2013. i na ime preuzimanja brige o osobi B od 1. veljače 2013. do 31. ožujka 2013.**

4. **Europska komisija snosit će, uz vlastite troškove, polovicu troškova osobe AL, kako u prvostupanjskom tako i u žalbenom postupku.**

Potpisi